

**Φασούλης αγωνιστικός,
πουσ είναι γ' απόδημος.**

Αγαπητέ μου Περικλῆ, ποῦ κακό χρόνο νάχες, εἰς τὸ πεδίον τὸ εἴουν αἰτίουμαι τῆς μάχης. Καμπόσα μηρή ἀφανῆ καὶ δοπιάνα τὸ πρώτον, τοὔτε τὸ Ἀονοτερόπιτε, τὸ Βιτρόλι καὶ ἄλλα, διὰ τὴν μυτήν, Περικλῆ, σκούδαλων γεγονότων κατηντέραν περιθέστα καὶ ἀλτρόν μεγάλα. Τοιουτόρας σύμερον καὶ ἀντὸν Κριεκούνι, ποῦ πέραν σὲ Κοινούλεας τοὺς φύσιους μονοκούκι, διὰ καταστὴ περιδόσον καὶ μέχρι τῶν περάτων διὰ τὸν φευτοπλέμον τῶν φλογερῶν σπαθάτων.

Αγαπητέ μου Περικλῆ...

Παρουκλεῖς ἀνέταλον εἰς τὸν στρατὸν ἡμέραι. Τούχον καὶ ἔγω ἐνθουσιωδῶν μετ' ἀλλαν ταραφόρων εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς τὸ καὶ σταυροφόρων, καὶ τραγουδῶν τὸ λαὶ εἰ σε ἡ χωρὶς κανένα φόρο μὲ σταυροφόρων λεπτοῦν τὰ στάχτα πετεσούρῳ. Στάχτη γερὸ δὲν δέσσαν οἱ Μαραθωνομάχοι καὶ δὲ πολεμούσεσσος στῶν χωρικῶν τὴν φάρη.

Αγαπητέ μου Περικλῆ...

Παλιοῦ πολέμου αἰτύοι, στὸ Κριεκούνι ἐψάσαν τοῦ Βασιλεῶς Ἄτκο, ἀλλ' ἐπειδὴ γίτα τάλαγα δὲν ἥτον Μέλιος τοὺς δ Δημητρίος μετ' πολλὸν ἐσέκρητο πολεμόρρωκος καὶ τὸ σπολεῖον γίνεται προσωρινὸς ἀχροί καὶ τοῦ λασπάλου τοῦ σοφοῦ ἔξινος ἡ μορφή.

Δεκάτη πέμπτη τοῦ μηνός. — Πεδίον τοῦ πολέμου... Τὸ Κριεκούνι αἰματέον ἀνάπτει, ἀδελφό μου. Οἱ Πετμεζᾶς καὶ εἰς διὰ ἀνέθεσεν ἐπίσης νὰ κατοπεύσει τὸν ἔχοντας τὰς μυστικὰς μηνύσεις καὶ ἔγω εἰς τὸ στρατόπεδον ἐλῶν τὸν ἐναντίον κατηντέραν διὰ πολλῶν μεθόδων καὶ παντούν νὰ θῶ τὰς κινήσεις τῶν ἡμέρας μεταμφιέσῃ, καὶ διοι μούντιν «ἀρεόμει» καὶ μοναρχαῖν τὸ χέρι.

Δεκάτη πέμπτη τοῦ μηνός. — Ταυτούρια δυνατά... αὐτὸς δ γενετοπόλεμος δέν είναι χωρατά. Δὲν ἥδημεν νὰ πάσσωνεις καὶ ἀπὸ τὸν Αλεποῦ καὶ δὲν αὐτήν τὰ κάκωμεν φιλαράς πυνομάζεις... ἐπιδιδύμαν «στὴν γέρουραν ἐκεὶ τοῦ Ἀσωποῦ τὸ ἴππικον τοῦ Ἀθηνῶν με τὸ τῆς Θεσσαλίας.

Πεδίον μάχης αθδωρεῖ. — Οἱ Βασιλεὺς περνᾷ καὶ ἀπὸ κοινούν, Περικλῆ, γειτούν τὰ βουνά. Άλλα δὲ Κοινούλεας οἱ Βασιλεὺς δέν μητήκε καὶ δ Δημητρίος τὸν Εὐερέων πλαστούντα τα ἀδρῆνε, δὲ δερμή προσωρινής, ποῦ εἰχε καμουφένα, κακή του μοίρα καὶ στροφῆ ἀπήνε «στὰ καμένα.

Αθδημαρφόν. — Οἱ Βασιλεὺς μάς βλέπεται καὶ γελά, τοῦ λέγουν δὲ «στὴν γέρουραν τοῦ Ἀσωποῦ, «ἄλλα, καὶ διμεσος, ἐπαγμάτες» οἱ Βασιλεὺς ἔκειται γινόνται γιανγκωφόροι, ή στρατιωτικοί,

καὶ γνωρισθέντος τάχιστα τοῦ Μεγαλειούταν τοῦ πέρησαν ἐλευθερον νὰ πάπι στὴ δουλειά του.

Αθδημαρφόν. — Οἱ Βασιλεὺς εἰσέρχεται στὰς Θήβας καὶ τὰς τιμώδεις τῶν παρατούν οἱ κάτοικοι καλύβας, μαὶ καὶ γυναῖκες τηλαλούν μὲ τοὺς καρυπούς δρῶτων καὶ ἡ ἔστεν κάνει, Περικλῆ, τὰ πρόσωπά των Εξαλλά, καὶ προσφωτεῖ δὲ Δημάρχος Γερόγρον τὸν πρῶτον, δικούει δὲ οἱ Βασιλεὺς τὰ Ιδία κουρουφέξαλα.

Αθδημαρφόν. — Οἱ κάτοικοι κατενθουσιασμένοι, καὶ τῶν Θηβαίων τὰς Αρχὰς δι Βασιλεὺς γνωσθεῖαι, καὶ τοῦ Διαμάντην ἐπιτάξια τρόποντα πηγαίνει, καὶ τρωγοπίνοντας ἔκει τὴν Ἀρια φοβερέσσα.

Αθδημαρφόν. — Οἱ δοχηγοὶ τὰ ἔχοντα σὸν καμένα καὶ δυοὶ ον βλέπας ἐμπροστά τῶν πέρηνες γιά τοῦρλο... δὲν τούτος δικαῖος καλεῖ καὶ βρέχει δλόνια... τοιουτοπόρως βρέχει καὶ εἰς τὸ Βατράχο.

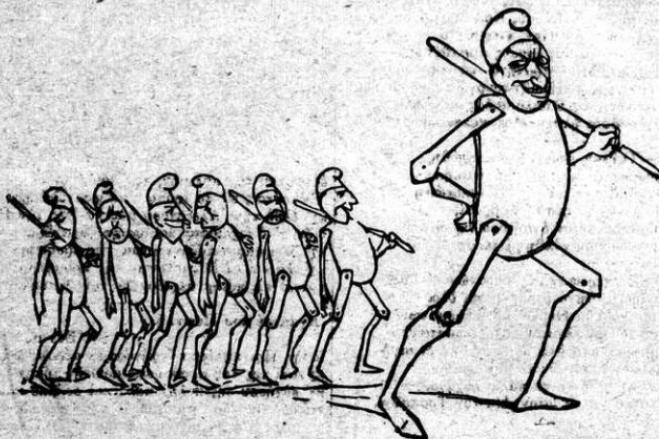
Πεδίον μάχης αθδωρεῖ. — Σοῦ λέγο, ἀδελφό μου, πώς τὴν αἵρεις τὸν Ασηργὸν ἐν σχεδίον πολέμου, ὡρισθὲ δὲ ὁ δρυγὸς μὲς βαθυχαῖτης λένεν, καὶ εἰς πολλοὺν ἀνέτρεψεν τὸνος μαὶ παραπλένεται, ἐνῷ δὲ οὐδὲποτε μετ' ἀντοῖς δὲ ἀλλοὶ Νεαράλιοι, ἐπάνορτεν μας, Περικλῆ, δι οδανοῖς, βρέντα.

Πεδίον μάχης αθδωρεῖ. — Εγώ μὲν ἔπια ποδῶν πός πρέπει νὰ προσβολούμεν εἰς τῶν ἐμπόδος τὸ μέρας, μα εἰπαν διλλή, η προσβολή νὰ γίνεται τὸν νόστον, δὲν θέλωμεν νὰ λάρουμεν τὸν νικητὸν τὸ γέρε. «Ἐν τούτοις γνώμη ἐψάσας παρ' οὐ τοῦ Υπουργείου δὲ προσβολὴ τοῦ Βαλινοῦ νὰ γίνη ἐκ πλαγίου.

Πεδίον μάχης αθδωρεῖ. — Απεφασίσθη τάρα νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ἔχεδον μαὶ δυνατή σπαλλορά καὶ ἀπ' οπίσσω καὶ ἀπ' ἐμπόδος καθὼς μὲς ἀπὸ τὰ πλάγια, καὶ ἀπὸ ἔχεμενατεί τροπεῖται, Νεαράλιο, δὲν δὲ προδίπτης εἰσόδος «σῶν τὸν Θεριδός Βάγης» εὐθὺς καταδικεῖται καὶ πει τοῦ σού μουσκέτο.

Δεκάτη δέκτη τοῦ μηνός. — Μά μαρκούς του φίλους Τρικουπῆς δ πολέμαρχος πάτερ στὰς Βεττακίους, καὶ τρέψει δ Κοινούλεας στεν ἵενον οδούσσορον, σύρων οπίσσω τοὺν πλεύτην ἐκ ποστατευεορούν, καὶ νέον προσφωτησεων δρυΐουν οἱ ματαράς, δὲ Τρικυτής θεραιτεῖ στὸν ενιαυτόδοιο τὸν κύριον Κοινούλεαν καὶ τοὺς πονοκακαίδεδες πῶς η «Ελλάς» προσφιοται νὰ ζησῃ καὶ δι ζηση.

Αθδημαρφόν. — Τὶ προπομπή καὶ θέωμα δυοῖνοι... δύκινοι Πρωθυπουργούς, Τρικυτής δ. Σκηνάδον, στὸν φίλουν τὸν Κοινούλεα δικούρειαν εἰσιηστεῖ καὶ δέτεται τὸν πόλεμον διαφανεῖται περιόδια.

Δεκάτη Ἑκτη τοῦ αὐτοῦ. — Κανεὶς δὲν δὰ γλυκεύσῃ..
ἡ Τρίτη ἔξιμάρως, μὲν εἰς ἐπιφέρωσιν,
Πολλῶν σαλπίγγων πύουσσιν, τὸν ἵππον καλπαζόντων,
ἄριος τούς οδεντας τον τάνναν μαχητῶν τριβόντων,
τῶν τηλεβόλων διπεμψά κροτίσαντων ομοθύλειος,
τοῦ δὲ Τριτούντα μελεκούτου μετα τοῦ Ηλείως,
συγκρυνούμενον κρατερώς τῶν ἐγδυκόν κεράτων,
λακολούντων γαϊδουρίδην καὶ μουλαρίδην βροβάτων,
κιττούσης συγκρήτης βούχης μεσφέρων φυνγιττῶν,
τὸν πόλεμον δὲ βίστουσιν καὶ γυναικῶν ἔνικον,
νερῶν κανονιούχουσαν θυμὸν κύπερμενων,
επειδόντων τάκον καὶ καζέν καὶ ἀνακατομένων,
στῆνδος πρὸς στῆνδος σθεναροῖς τῶν πάντων πολεμούντων
καὶ οὐτε βῆμα πρὸς στηνάκην μη διεισχωρούντων,
σημήνοντος κράστοτος με τενάλον σκόνα.
ἀλλ' διος μὴ εὐθίσκοντος ἐν οντησίαις τούται,
παρατηρούντων ἐνταῦτῳ τῶν επιλεκτῶν προσούντων
ἴκεντον τὸν κονίσπαν τῶν εὐθένων ἄγονων,
τῆς δόξης δὲ μετέπαντον στεφουσίς την "Καλλίδα,"
ἷμον δὲ ἀνακρεπούντος ἀνά τὴν πεδιάδα,
«Ω διάν! ἀγγέλλειν τάσσω τοὺς τέκνους τῶν "Ελλήνων"
πῶς ἔσμεν πάντες συνκρίθη τοῖς οὐρανοῖς θείονταν.»

τῆς μοιητικῆς πρὸς πόλεμον τοὺς πάντες κροταλούσης
μᾶς δὲ δυνο παρθέλης σχεδὸν ἀποβαλλούσης,
καὶ Φιλαλίππην μερικῶν δρώγκων τὰ ἑκατ.
ἔνδες κυριοῦ "Απασὲ ἐσχισθε τὸ βραχί.

Δεύτημερόν. — Οι μαχηταὶ δέν βλέπουν δημηροτά τον
η;
δλίγου δεῖγ να τοσκαδού με δλα τα συστά των.
Σημαίνετο φυνκού ταντον δε την αδνον,
Πλαπούτα αγωαλόπιτε τὸν Χατζησούδονον,
πεννὸν έφάνη δνοδεν δε ειδός τι Γεράδι,
δ Μπακούμητος πιάστηκε με τὸν Σκοπετούρακη.

Δεύτημερόν. — Γκρεμίστηκα κοντά τις ἔνα σάμια
κι; δέγνδαρα τη μέτη μου κι; Ληγήκε "Λέγο αίμα.

Δεύτημερόν. — Ενίκησα καὶ με τὸ δατε τεούνα..
έρρετ τὰ όπλα, Περικλή, εθελε δέν δέτεσσα..
πειώνων τούδες καὶ τερψίν μεδσατε πρόδν,
τοιγάρτοι προσούμες τι χοῖ δεν τούτε δρέν.

Δεύτημερόν. — Κατέκανε ο ζέη τοῦ φυδούνος..
κι; δ Πετιμέρος κι; δ Βαλινος ένικησαν συγκρόνος.

“Μ Δόξα δέ, βρὸς Περικλῆ, περιπατεῖ μονάχη
ἔπανον στον Κριτικούκιον τὴν διδασκαλίην φάχῃ
καὶ στεφανῶνει μετώπια· Ἐλλήνον δὲν συγῆ
με δέστα στάχτα θεμεναν ἀπὸν ἡρημή τῇ γῇ.

Αθθημερόν.—“Ἐκεῖθισα ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους
καὶ εἶπα «Ἄλεος Ἀφριτον εἰς τοὺς Κριτικούμαχους»,
ὅπερ δὲ στήλην ἔστησα μεγάλην, Περικλέτο,
καὶ εἰς ταύτην ἐνεγάραξα οὓς λόγους παραθέτω:
·Τῷ υπεραιμάρχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
τῷ φραταῖσι Πρωθυπουργῷ εὐχαριστήρια.
·Ἄδρος τοῦς Βασιλικαῖς ἔποικοις
καὶ ἐνθάδε δέλθεν, εἰδε, καινέντες·»

Αθθημερόν.—“Ο ὥλιος μεσούρανδν ὑψθθ,
ἡ νίκη μᾶς προσειδεῖ καὶ παῖς” ἡ μουσική...
μια σπάδα δὲν αἰμάτωσε, κανεῖς δὲν ἐσκοτώθη,
τοῦς ἀκολούθους μοναχὰ ἐσκότη τὸ βραχί,
καὶ ἔνα κανονιόρι δὲν αἰτον δργήγορος προσέμενο
γιατὶ θὰ είναι προσθοῦτον νάλθη μὲ τὸ σχισμένο.

Αθθημερόν.—“Ἐστερόωσαν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι
καὶ ἀπὸ τῆς μάργης τὰ δενάνα βεβαρημένον δῶλο
“στὴν πόλιν εἰσερχόμεθα Θεῖβν τῶν εναμιάτων
μια Ιστορίαν πάγχυνον κλινῶντας κατορθωμάτων,
πολλάς δὲν ἐκμάνειν σπονδᾶς “Ἄρην ἐν συγῇ
καὶ δόλα κατετέθουν πελῶν τε καὶ ίπενο,
καθὼς δορῆκαν καὶ ἐπέτα τὸ πάλαι λοχαγοί,
τὰ τέλη των τὰ πάγχαλα “στὸν Δίεν τὸν Τροκαίον.

Αθθημερόν.—Παρέρχεται τῇδε δόξης δ καιρός
καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ δρός μεθύνει καὶ ροῦς.
καὶ συζητοῦν τοὺς δόλους των οι μαχεσθέντες πάντες,
καὶ τοις ζητησούν καὶ εἰς αὐτοὺς να γίνουν ἀνδριάτες.

Ἐπι τὸν Θηβῶν αθθημερόν.—Φυσὶ πολέμου πνεύμα,
ἡ φουστανέλα ή λερὴ ἀηκώθη “στὸ ποδάρι,
καὶ δὲν Ἀνάκ τὸν Πρωθυπουργὸν ἐκλέπει εἰς γενμά
καὶ ἔναν τὸν δῶλον, Περικλῆ, ἐνθέμειος συνεχάρη.

Ἀθθημερόν.—“Η Ἐπιτάνιος εὐρήκει τὸν μπελά της,
δὲ σφέδες Πρωθυπουργὸν καὶ μέγας στρατηλάτης
ἐπούχεται ἀνύψια εἰς τὰς γλωφάς μυρόνας
οι φόροι να ἔλιτρωδον καθ’ ἔνα ημιλιον,
οἱ δὲ Θηβαῖοι τὸν ἔμνονται καὶ τοῦ προσφέρουν χήνας
διὰ να σώση μὲ αὐτάς τὸ νέον Καπιτόλιον.

Ἀθθημερόν.—Τοῦ Κονιούλεα κατέλαμψε ἡ στέγη,
εἰς τοῦτον δὲν Ὁροθόρος περὶ τῆς μάργης λέγει,
καὶ τοὺς φυτοτολέμους του δὲν παύει νὰ μετρῷ
καὶ τέρα εἰς τὴν Αἴδημψον πηγαίνει γιὰ λουτρό.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ...

Χωρὶς καιρὸν να χάνω
μὲ δργούν ημάνον δινός δλίγουν φύδων.
Καὶ ἕγε τὸ δόρυ θερέα εἰς επιμάρπαν παλάμην
καὶ ἔγω “στὸν φυτοτολέμουν δενός ἐμαχεσάμην,
καὶ ἔγω μὲ δλονς ἔξησα γιὰ τὴν πτωχὴν πατούδα,
δὲν καὶ τὸν θάνατον ἔκει τοῦ πλούτου είδα,
καὶ μὲ τὴ φυγὴν ἔφαγα καὶ πάλι τὸ μπαρόύτι

καὶ τὸ μβαλό μου ἔγινε νερόθραστο κουνοκούτι.
Καὶ νῦν τὸν φυτοτολέμουν ἡραῖκῶς περάνας
προσέρχομαι μὲ λάφυρα, θουφίσος καὶ παίδας,
καὶ ὃς ἀνάμηνσον κρατῶ πολέμουν διαρκῆ
ἕκεινο τὸ ἄδβατο τοῦ Ατασσούς βρακί,
καὶ δι’ αὐτοῦ περιφρονῶ ωφάπτας καὶ νάνους
καὶ φέρω καὶ πλλον στέφανον στὸν τόσους μου στεφάνους.
Δέξον καὶ πάλιν. Περικλῆ, μετὰ πολλῶν ἐπαίνων
τὸν τροπαιούγονον νικητὴν τὸν ἀστεφανωμένον
καὶ στρατηλάτην κάνε με μ’ ἔνα χοντρό ματσούδι,
καὶ μὴ λησμόν πόποτο αὐτὸν τὸ Κρητούμι,
καὶ φάλε τρέπωται καὶ σύ πολέμουν τρισλόβι το...
αυτά καὶ σὲ δαπάζουμαι καὶ σ’ ἔχω διὰ βίου.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ...

Μετὰ χαρᾶς καὶ φρίκης
ξέλιβασο τὸν πόλεμον, τὸν θύλαμπον τῆς νίκης.
“Ἐν τούτοις εἰς τὰ τρόπαια νὰ φασκελώσης μέσα
καὶ ἔλθε τὴν Αλεξανδρὰ μας να ὅπε τὴν Πρωγκηπέσσα,
διότι σ’ ἀποχαρετά καὶ φεύγει ώφα σρά
καὶ δλοι παροντασσονται καὶ τῆς προσφέρουν δράρα,
καὶ ἔλα καὶ σὲ ἀλλάσσονται νὰ τῆς προσφέρεις φόρον
καὶ νὰ τῆς κάμηραν ἀκρόβον διὰ τὸς γάμους δράρον.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ...

“Ἐάν μὲ δγαπες,
στὴν Πρωγκηπέσσα ‘γρήγορα διὰ μέρους μου νὰ πάξε,
καὶ εἰλέ της τὰς προσήσθες μου, τὴν τόσην της λατεσίεν,
καὶ εὐχήσου της πολλὰ καλά καὶ θυμίκο καὶ τύχη,
καὶ δός της τῶν ‘Αμαρτωλῶν τὴν θειαν Σωτηρίαν,
τὸ μέγα ‘Θρολόγιον καθώς καὶ τ’ ‘Οκτωπῆ.

Και δλίγιας ποικίλιας,
μὲ δλλους λόγους ‘Αγγελίας.

Μαῖ μὲ δλλα τόσου συγγράμματα παντοῖα
ἐσχάτως ἔξεδόθη καὶ μία πραγματεία
περὶ ‘Επι μι ειας της Δι τι λο μα τι κι η...
Κυρέλας δ συγγράψας, Διδάκταρος Νομικῆς.
Διὸ τὴν συνιστώμεν εἰς τοὺς καμηνημένους,
τοθετών εἰς τοὺς Πρόσθεις καὶ δλοις τοὺς Προξένους.

Τὸν Μαθαρίκον τὸν πολὸν καὶ δ Ρωμηὶς συγχάρει,
γιατὶ ἀνήυποτοθάρως ‘ζεψύτωσε βαρβάρος,
τοῦ σφρίγει τὸ δριτερό καὶ τὸ δεξὶ τοῦ κέρι
καὶ νέ γενή τοῦ εδέστα περιφανής σπαθάτες.

Σμιθνιοῦ Κωνσταντινίδη σπιρουγήματα,
μὲ δλλους λόγους κάμπισα πειημάτε
μὲ δνειρα ἔρστων καὶ ίνδελματα,
μὲ ούκ δλίγον οίστρων καὶ μὲ δλλατα.

“Στὸ Ζαχαροπλαστείον ἔκεινο τοῦ Βαλσάμη,
άστο τοῦ ‘Υπουργίου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσθων γρανίτην νὰ εψής μὲ καλάμι
καὶ παγωτά ποικίλα καὶ ώφας εψφρούνης.
‘Εκεὶ μὲ καλαμάν τὸ παγοτό σουφῆς
καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν καὶ ἀπόλαυσιν τρυφές.